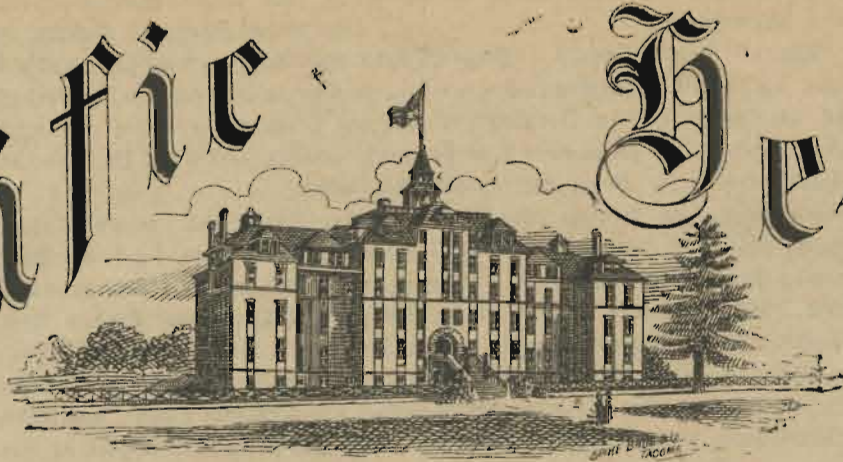

Pacific Herald.

PACIFIC LUTHERAN UNIVERSITY.
Dedicated October 14th 1894.

No. 37

Parkland, Wash. 18. Sept. 1895.

5te Aarg.

En Bøn for gamle folk.

Herre jeg nu er gammel og graa,
Stor Svagthed vil mig betage;
Alderdommen er mig kommen paa
Med Sorg og Bedrøvelsens Dage.
Mit Legems Styrke og Sjælens Kraft,
I mig formindstes Dag og Nat,
Det vil jeg for dig klage.

Herre du er min Klippe, mit Slot,
Din Hjælp monne jeg tillide,
Du har bevist mig meget godt
Alt fra min Ungdomstide;
Du drog mig af min Moders Liv,
O Herre din Trøst du mig giv,
Forsløs mig fra al Kvide.

Forkast mig ikke, o Herre Her;
For min Alderdoms Lyde,
Forslad mig ikke, men hos mig vær,
Din Godhed lad mig nyde;
Min Tilflugt lad mig have til dig,
Saa vil jeg prise dig evig,
Og i din Hjælp mig fryde.

Min Tro og Trøst, mit Haab og Bøn,
O Herre vil du formere,
Et frit Mod og Taalmodighed ifjøn
Giv og mit Verdet regjere,
rygt vandrer saa
At jeg det evige Liv kan faa
Naar jeg dette skal ombære.

En Slavindes Missionsværk.

Men Jere en udvalgt Slægt, et
sørgeligt Præstedom, et helligt Folk,
et Folk til Gienkomst, at I skulle for-
synde hans Tønder, som kaldte Eder
fra Mørket til sit underfuldelys.
1 Pet. 2, 9.

Paa Kaukasus i Georgien bor der et
lidet Folk, der fra gamle Tider af er
bekendt under Navnet "Iberier". Alle-
rede tidlig, medens Alt rundt omkring
endnu sad fangen i Dødens Mørke og
Slugge, var dette Folk i Besiddelse af
alle Evangeliets Betsignelser. — For
omtrent 1500 Aar siden, 300 Aar efter
vor Herres Fødsel, blev dette Bjergfolk
fra Hedenslæbets mørke Nat ført tilbage
til den gode Hørdes Jesu lyse og frede-
lige Faarefæ. Dermed gik det til paa
følgende underbare og i Sandhed her-
lige Maade:

Iberierne vare indviklede i Krig med
et Folk, blandt hvilket Kristendommen
allerede havde bundet noget Rum. Ef-
terat de havde bundet en Scier over
dette, lærte de blandt andet Bytte og saa
en ung Pige bort med sig fra et Sted i
det fiendtlige Land. Deres Hensigt her-
med var at sælge hende som Slavinde i
deres eget Land. En fornem iberisk
Familie kjøbte det fremmede Barn, men
anede ikke, hvad for en Stat de kjøbte
sig i Pigen. Pigen var nemlig en Jesu
Kriksi Brud, et Kar fuldt af guddomme-
ligt Lys og af guddommelig Barmhjer-
tighed. Saaledes levede da den arme
Bortkjøbte et ensomt Liv i denne vilde,
afgudsdyrkende Hørde. Dog, kom der
end i Lyndom mangen en Daare i hen-
des Liv, saa tabte hun dog ikke Modet.

Hendes Frelser og Forjættelsen om hans
stadige Nærværelse var hende den største
Trøst i hendes Glendighed. Med stille
Villighed gjorde hun, hvad der blev
hende befalet, ja mere end det. Just
dette tjenstfærdige Væsen og den store
Trofast, som hun udviste, og som var
en Sjældenhed blandt Iberierne, erhver-
vede hende inden kort Tid Alles Tillro
og Kjærlighed.

Nu hændte det en Dag, at man efter
Landets Skik bar et sygt Barn fra Dør
til Dør, for at de, som maatte kjendte
et Lægemiddel imod Sygdommen, skulde
opgive dette. Ingen vidste Raad; ja
de fleste forundrede sig endog over,
hvoreledes man endnu kunde nære noget
Haab om dette Barns Redning, og For-
ældrene droge derfor sin Vej videre frem,
idet de stadigen bleve mere og mere sorg-
fulde og nedbøiede. Da kom En, jeg
ved ikke hvem, paa den Tante, at man
ogsaa skulde bringe Barnet til den Frem-
mede, om hun maatte fra sit Hjem kunde
kjende et Middel. Naar man er kom-
men til den yderste Grændse, naar der
ei længer er noget Haab, da er man saa
tilbøjelig til at lutte til og følge ethvert
Raad. Derfor blev da den lille Seng-
uførtbarnet baaret hen til det Hus, hvori
Nunnia, saa hed den kristne Pige,
kjente, og man kaldte hende ud. Nunnia
kom ud og hørte Folkets Begjæring.
Forlegen svarede hun: "Nei, jeg stat-
tels Pige formaar ikke at raade Eder.
Dog ved jeg at nævne Eder En", til-
spjæde hun med en mere opløbet Mine,
"som ikke alene formaar at give Eder
Ederes Barn igjen fra denne Sygdom,
men endog fra selve Døden." — Paa
de Betyndes hurtige Spørgsmaal,
hvem det var, og hvor han boede? sv-
arede hun: "Han er en stor og mægtig
Herre og sidder høit oppe paa Himmels-
tronen; men ikke desto mindre høier han
sig gjerne ned til Alle, som attraa ham,
og han er selv Kjærligheden og Barm-
hertigheden". — "Gi, saa gaa!" raabte
Bærerne, "gaa og hent ham". Og Pi-
gen gik og bødte Knae for den Herre
Jesu Kristus og bad: "Madenbar Dig,
dis Dig og hjælp for Din Gærs Skyld,
o Herre Jesus!" Og just som den
fromme Bederste vender tilbage med sin
Guds Auien i det glad bevægede Bryst,
se, da staa ogsaa det syge Barn sine
Zine op, ser sig smilende omkring og er
helbredet.

Berusede af Glæde droge de hentykte
Forældre hjem med sin Skat, og hver
den, som mødte dem paa Veien, maatte
høre det Store og Herlige, som var dem
vederfaret. Iøvrigt tilfæres man ikke
Den Undergjæring, som havde gjort
det, men derimod Slavinden. Hende

ansaa nu Folket som et høiere, overmen-
neskeligt Væsen. Som baaren paa Vin-
dens Binger rygledes snart det Steede
over det hele Land. Det kom da ogsaa
Dronningen for Dre, og da hun kort
Tid efter faldt i en svær Sygdom, var
hendes første Tante: Hvem hjælper?
— Den fremmede Slavinde. — Hun
sendte Bud til hende og lod hende bede
om at komme til sig. Nunnia afflog
imidtildt Jndbydelsen og blev hjemme.
Det forarsagede hende nemlig dyb
Smerte, at man syntes at ville tillægge
hende en Gæ, som alene tilkom Herren.
— Dog, hvad stede nu? Dronningen
lader sig bære hen til hende. Da Nun-
nia ser dette, gribes hendes Hjerter af en
dyb Kærlighed. Hun beder, og virkelig
drager Dronningen helbredet hjem. Da
Miraus, saa hed Kongen, ser sin elskede
Hustru vende frisk og sund tilbage, bli-
ver han ude af sig selv af Glæde og gjør
Anstalter til at sende Undergjæring de
rigeste og kosteligste Gaver. Hustru
raader ham imidlertid fra dette Foreha-
vende, hvorved han, som hun forsikrede,
alene vilde bedrøve Pigen, thi dette gaa-
defulde Barn forsmaaede alle jordiske
Goder og ansaa sig kun da for at være
belønnet for sin Tjeneste, naar man med
hende vilde bøde Knae for hendes Gud.
Dette forekom Kongen noget forunder-
ligt, uden at det dog gjorde noget videre
Indtryk paa hans Hjerter. Overhovedet
blev det himmelske Lys, som ved dette
Dobbeltunder havde lyst ind i det iberis-
ke Mørke, for det Første uden nogen
paafølgende Virkning. Dog, hvad stede
senere? — Kongen er paa Jagt. Idet
han sætter efter et vildt Dyr, forvilder
han sig i Forsølgelsens Hebe ind i en
stor Skov. Her bliver han overrasket
af et mørkt Taageveir, hvorved han bli-
ver aldeles skilt fra sit Følge. Han ved
ikke mere, hvor han er; han søger en
Udvei, men finder ingen. Altid forvil-
der han sig dybere og dybere ind i den
ensomme Skov. Aftenen falder paa.
Hans Forlegenhed stiger til det Yderste.
— Han støder i Hornet, men Kløsternes
Ekko er det eneste Svar, som, idet det
gjør Ensomheden end mere sølbar, toner
ham imøde. — Da erindrer han den
fremmede Pige, og hvad hun fortalte
om sin store og usynlige Konges Mægt.
Han mindebes, at hun sagde, at hans
Slot og Tronsal var høit opphøiet, men
at han ikke desto mindre var tilfæde over-
alt, hvor man attraaede ham. — "Er
det saa", tænkte Miraus, "hvad er saa
til Hinder for, at han ogsaa viser sig
for mig." Som han tænker dette, kaster
han sig paa Knae i Stovens Ensomhed,
og gjenneibævet af en hellig Andagts-
gysen, begynder han: "Du, som den

Fremmede kalder sin Gud, Jesus, lever
du, er du almægtig, o saa vis det og
hjælp mig ud af denne Bildnis. Nabne
mig en Udgang, og mit Hjerter, mit Liv
og Alt, hvad jeg er og har, være dit".
Saa bad han og mente det saa, som han
had. — Kæppe ere Ordene komne over
hans Læber, saa ruller den mørke Taa-
gesty sig sammen som et Teppe, og Him-
melen viser sig atter klar og blaa.
Kæppe har den overraskede Konge gjort
nogle Skridt fremad i Skoven, saa op-
dager han med en Gang, hvor han er,
og finder Beien ud. Vykkelig kommer
han tilbage til Sine. Hans Hustru er
den Første, som han med dyb Kærlighed
fortæller hvad der er mødt ham. Nu
tvivlede de ikke mere: Slavindens
Gud er den levende, den sande
Gud. Med egne Hænder have de ta-
get paa ham som saadan.

Den følgende Dag er deres første Gang hen
til Nunnia. Ogsaa hun, ja hun fremfor
Alle, maa høre det Store, som har tilbraget
sig. Dybt bevæget i sin Sjæl fortæller Kon-
gen hende det oplevede Under, og derpaa
gribe de begge, Kongen og Dronningen, Pi-
gens Haand og bede: "O, sig os Mere om
din Jesus".

Fra den Stund af saa man Herkerparret
som lærerlystne Børn at sidde ved den ringe
Slavindes Fødder, og Nunnia fortalte dem
med yndig Gufold, hvad hun vidste om sin
Frelser og hans Gjæringer, og hvor smelter,
hvor udvinder sig, hvor brænder ikke hendes
Hjerter under dette! Lange varer det ikke, saa
viser der sig et endnu smukkere Skuespil. Se,
en Missionær i Kongekrone, en Fortyhnderste
om Kristus i Dronningtaabe! — Det forekom-
mer begge, som om de ikke kunne give deres
Folk nogen bedre Betsignelse, end naar de og-
saa fortjænte det om den Gud, som er bleven
Menneske. Saa staa da Kongen der og præ-
diker for Landets Mand, og Dronningen
prædiker for dets Kone og Piger. Herren
ser med Velbehag paa disse Vidner, og Fol-
ket modtager med Glæde det gode Ord. Jesus
holder sit Indtog i den vilde Hørdes Hjerter
og Hjerter. En ny Stabell fremblomstrer i
denne mørke Menneskeværden. Paa Afguds-
alterets Ruiner, lige vaere, lyse, smaa kri-
stentruer i Veiret og gjenlyde af lutter Lov-
prisning om Hans Naade, som ogsaa her
jælv have antaget sig sin Hjord. En ny Livs-
aand begynder i sine Dage at vifte gjennem
denne lille Kirke. Betsignelse og bemaadede
Buddarere udfolde her paa ny Korsets Bæ-
ner, og paa en høit glædelig Maade bliver
det mere og mere aabenbart, at den Naade,
som for halvandet tusinde Aar siden paa den
underfulde Naade blev plantet paa dette
Bjerg, ingenlunde er væget bort fra det.

Minde om den simple Pige, som Herren
harde udvalgt til sit Værstøi blandt Iberi-
ernes lille Flok, lever endnu i Kristi Kirke,
og hendes himmelske Fødselsdag (Dødsdag),
den 15de December, fan, saa ofte som den
vender tilbage, hente os til Missionsfæi; thi
den minder os om, hvoreledes Herren ved de
Ringeste blandt Sine, endog ved en arm
Slavinde, kan grunde og udbrede sit Rige.

Se hvor godt det er, at Børnen lære Guds
Ord i Hjemmet. Det vil gaarne dem selv, og
saa ogsaa bringe Andre stor Betsignelse. — K. H.

